

Arrest

nr. 163 529 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 februari 2016 en inreisverbod van 22 februari 2016, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), die op dezelfde dag aan verzoeker wordt betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 22 februari 2016 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

3.1. Ter terechtzitting wijst de Raad op de exceptie die de verwerende partij in haar nota heeft opgeworpen.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch teruggedrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, beperkt de advocaat van de verzoekende partij er zich toe te stellen dat de gewone vordering tot schorsing noodzakelijkerwijze te laat zal komen en dat haar daadwerkelijk rechtsmiddel wordt uitgehold. De repatriëring is evenwel het gevolg van de verwijderingsmaatregel en niet van het inreisverbod.

3.2. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet - , dan dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekende partij stelt *in casu* met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid dat zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel die op gedwongen wijze zal ten uitvoer worden gelegd. Zij meent dat een niet onmiddellijke behandeling van haar zaak haar daadwerkelijk middel schendt.

Zoals hoger reeds aangegeven, biedt artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet echter geen grondslag voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel kwalificeert, nog minder bevat deze bepaling een wettelijk vermoeden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig zou zijn indien tegen een andere dan een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel binnen de wettelijk voorziene termijn van 10 resp. 5 dagen (artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend door een vreemdeling die is vastgehouden in een welbepaalde plaats.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “*verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering*” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op het urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13*septies*) dient te worden onderscheiden. Het gegeven dat de verzoekende partij wordt teruggeleid naar haar land van herkomst, houdt op zich geen verband met het thans bestreden inreisverbod maar wel met de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de verzoekende partij dient, zoals zij overigens heeft gedaan in onderhavige zaak, zich tegen deze laatste beslissing te richten.

De Raad wijst er daarenboven op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval al voldoende zou zijn uitgewerkt, zich zou voltrekken.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het PR RvV gestelde vereiste.

3.3. De bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van het inreisverbod dient te worden verworpen.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.5.2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel ondermeer de schending aan van het hoorrecht in combinatie met de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG en van artikel 8 van het EVRM.

4.5.2.2. Verzoekende partij stelt niet (correct) gehoord te zijn geweest. Verzoekende partij had elementen kunnen aanbrengen omtrent de beslissing op basis waarvan haar een visum was gegeven en haar vorig verblijf in Griekenland. Zij heeft het document in het gesloten centrum niet durven invullen gelet op het wantrouwen dat zij heeft in de return officers.

Verzoekende partij meent voorts dat haar recht op privéleven geschonden is daar haar recht op vrij verkeer hier onderdeel van uitmaakt. Dit recht werd haar ontnomen omwille van twijfels over de authenticiteit van haar visum omdat het niet in het VIS-systeem voorkwam. Dit kan echter een materiële

fout zijn van de Griekse autoriteiten dewelke niet ten hare laste kan worden gelegd. Uit dit enkele feit kan evenmin afgeleid worden dat het gaat om een vals visum.

Zij betoogt voorts dat zij verblijfsrecht heeft in Griekenland hetgeen evenzeer deel uitmaakt van haar privéleven. Het recht om zich naar Griekenland te begeven wordt haar echter ontzegd.

4.5.2.3. Waar de verzoekende partij de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

4.5.2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij door de luchthavenpolitie op 22 februari 2016 werd staande gehouden waarbij werd vastgesteld dat zij gebruik maakte van vervalste documenten om op illegale wijze naar België af te reizen. Er werd hiervoor proces-verbaal opgesteld. Nu verzoekende partij een voor de luchthavenpolitie onbegrijpelijke taal sprak, werd haar een vragenlijst in het Armeens voorgelegd. Dit blijkt uit stuk 2, dat de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt. Verzoekende partij weigerde echter deze vragenlijst in te vullen en te ondertekenen. Wat ook de redenen zijn van verzoekende partij om deze vragenlijst niet in te vullen, dient vastgesteld dat verzoekende partij er zelf voor geopteerd heeft om dit niet te doen, en aldus de verwerende partij niet kan verweten worden geen stappen ondernomen te hebben om verzoekende partij te horen.

De Raad stelt voorts *prima facie* vast dat verzoekende partij er sowieso niet in slaagt de vaststellingen van de luchthavenpolitie te weerleggen en aan te tonen dat de procedure een andere afloop had kunnen kennen. Zij meent wel dat zij geen valse documenten heeft gebruikt en wijt de ganse problematiek aan een fout van de Griekse autoriteiten die haar niet zouden geregistreerd hebben in het VIS-systeem. Evenwel maakt verzoekende partij dit, gelet op de concrete vaststellingen van de luchthavenpolitie aangaande haar documenten, in het geheel niet aannemelijk en gaat dit betoog zelfs voorbij aan de concrete vaststellingen van de luchthavenpolitie. Immers blijkt uit de registratie van het telefoongesprek dat de verwerende partij op 22 februari 2016 met de luchthavenpolitie heeft gevoerd, het volgende: “*A ce jour, notre interlocuteur nous a appris que les visas de séjour grecs apposés dans les passeports de 2 passagers arméniens (...) ont été volés vierges en Grèce et complétés frauduleusement. Ces faux visas de séjour grecs ont été saisis par la police*” (eigen vertaling: “*Heden heeft onze gesprekspartner ons ingelicht dat de Griekse verblijfsvisa aangebracht in de paspoorten van de twee Armeense passagiers (...) als niet ingevulde documenten gestolen werden in Griekenland en op frauduleuze wijze*

werden ingevuld. Deze valse Griekse verblijfsvisa werden in beslag genomen door de politie). (stuk 2 gevoegd aan de nota met opmerkingen).

Verzoekende partij legt thans bij haar verzoekschrift wel een kopie van een document voor waaruit blijkens de Franse vertaling zou moeten blijken dat zij wel degelijk een verblijfsvergunning heeft in Griekenland. Nog daargelaten de vaststelling dat, gelet op de vaststellingen van de luchthavenpolitie inzake het gebruik van valse documenten, verzoekende partij *prima facie* de authenticiteit van het voorgelegde stuk niet aannemelijk maakt nu het hier slechts om een kopie gaat, doet dit stuk op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij reisde met een gestolen en frauduleus ingevuld Grieks visum.

Waar de verzoekende partij wijst op haar privéleven in Griekenland, wijst de Raad op de bespreking daarvan onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont *prima facie* geenszins een schending van het hoorrecht aan nu zij geen elementen heeft aangevoerd die een andere beoordeling hadden kunnen bewerkstelligen.

4.5.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekende partij betoogt een privéleven te hebben in Griekenland. Behoudens het stuk waaruit zou moeten blijken dat zij een verblijfsvergunning heeft in Griekenland, doch waarvan de authenticiteit *prima facie* niet vaststaat nu het slechts een kopie betreft en verzoekende partij reeds gebruik heeft gemaakt van valse stukken zodat niet zonder meer kan aangenomen worden dat het *in casu* wel een authentiek stuk betreft, brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan afgeleid worden dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in Griekenland. Het summiere betoog van de verzoekende partij volstaat niet om dergelijk privéleven aannemelijk te maken.

Bovendien verhindert de bestreden beslissing verzoekende partij niet terug te keren naar Griekenland indien zij kan aantonen aldaar daadwerkelijk over een verblijfsrecht te beschikken, nu duidelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat: *“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”*

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat dit ook geldt voor het inreisverbod blijkens de motivering ervan en het de verzoekende partij bovendien vrij staat – indien zij daarvoor goede gronden heeft – de intrekking of opheffing te vragen van dit inreisverbod, conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middel geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

4.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.6.2.1. Verzoekende partij verwijst weerom naar de schending van haar privéleven en meent dat zij bij verwijdering haar recht op een effectief rechtsmiddel verliest.

4.6.2.2. De Raad verwijst naar zijn bespreking ter zake over het privéleven van de verzoekende partij. Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken. De Raad benadrukt daarnaast nogmaals dat – indien de verzoekende partij werkelijk in bezit is van documenten waaruit een rechtmatig verblijf in Griekenland blijkt, zij dit kan aanwenden om zich naar Griekenland te begeven. Het betoog van de verzoekende partij over het ontbreken van een effectief rechtsmiddel indien de bestreden beslissing niet onmiddellijk wordt geschorst, kan dan ook niet aangenomen worden.

De Raad wijst er daarnaast nog op dat het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten mag zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt terecht te zijn gekomen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306). Door gebruik te maken van valse documenten ligt verzoekende partij zelf aan de basis van de situatie waarin zij zich thans bevindt. Zij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Voor zover de verzoekende partij nog in ondergeschikte orde meent over geen daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken in de zin van artikel 13 van het EVRM wijst de Raad op hetgeen volgt:

De Raad wijst er op dat de bepalingen inzake de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid alsook de bepalingen inzake de procedure bij wege van voorlopige maatregelen sinds de arresten van het EHRM met inbegrip van het arrest S.J. van 27 februari 2014 zijn gewijzigd door de wet van 10 april 2010 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State (BS 21 mei 2014; Parl. St. Kamer, 2013-2014, DOC 53 3445/001).

Het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtcollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het EHRM heeft tevens reeds geoordeeld dat, “gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep” (EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, Hirsi Jamaa t. Italië, §§ 198-200).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

De Raad merkt tevens op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van het door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verder dient benadrukt te worden dat het EHRM al verschillende keren geoordeeld heeft dat het woord beroep of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM niet betekent dat dit inhoudt dat het

beroep ook een positieve uitkomst moet kennen voor de verzoeker, maar enkel dat er een beroep moet openstaan bij een instantie die bevoegd is om de merites van een zaak in het licht van de schending van een bepaling van het EVRM te onderzoeken. (zie EHRM, 21 oktober 2008, nr. 12622/04, Ivakhnenko v. Russia (decen EHRM, 15 juni 2010, nr. 30523/07, §78, Adamczuk v. Poland (revision)).

De Raad wijst er op dat de thans geldende bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Uit de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de *vreemdelingenwet* “een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” en meer bepaald uit de vermelding “in het bijzonder” blijkt reeds dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat ook in andere gevallen dan dat de verzoekende partij is vastgehouden zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de vreemdelingenwet of ter beschikking gesteld van de regering, de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent kan zijn zodat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ertegen open staat indien de verzoeker het imminente karakter van de tenuitvoerlegging kan aannemelijk maken. De Raad heeft zich reeds in die zin uitgesproken in het arrest nr. 130.059 van 24 september 2014.

Er is dus thans sprake van een wettelijke bepaling die voorziet in de schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekende partij voor de Raad beschermt tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel totdat de Raad zich over de grieven heeft uitgesproken.

Daarenboven werd artikel 39/82 van de vreemdelingenwet ook aangepast in die zin dat artikel 39/82, § 4, vijfde lid van de vreemdelingenwet thans uitdrukkelijk bepaalt dat “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”. Ook de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat als één van de cumulatieve voorwaarden moet zijn vervuld opdat de Raad zou kunnen overgaan tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd vereenvoudigd. Artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande thans immers het volgende: “Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.” Dit heeft concreet tot gevolg dat de Raad, wanneer hij een ernstig middel aanneemt dat is ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM, een wettelijk vermoeden dient te hanteren dat hiermee reeds is aangetoond dat de bestreden beslissing aan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

De wettelijk vastgestelde procedure en de daarin opgenomen procedurele waarborgen in verband met de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook op essentiële punten aangepast ten aanzien van de wettelijke bepalingen die golden ten tijde van de veroordeling van België door het EHRM wegens schending van de artikelen 13 en 3 van het EVRM in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 of het arrest S.J. t. België van 27 februari 2014 (niet definitief).

Vervolgens dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, inzoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwenning inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde

rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland,114). De verzoekende partij brengt thans evenwel geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwendings zou(den) zijn.

De verzoekende partij kan wel worden gevolgd waar zij stelt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet veronderstelt dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent moet zijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State bestaat de finaliteit van deze vordering er immers in te verhinderen dat een het toewijzen van een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen teneinde te voorkomen dat de verzoeker wordt onderworpen aan het nadeel dat hij zoekt te ontlopen.

Waar de verzoekende partij stelt dat een gewone vordering tot schorsing geen automatisch schorsend effect heeft, gaat zij echter voorbij aan de mogelijkheid die voor haar openstaat krachtens artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd bij de voormelde wet van 10 april 2014.

De verzoeker heeft dan ook twee mogelijkheden:

1. Wanneer de tenuitvoerlegging reeds imminent is lopende de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dan kan de verzoeker een vordering tot schorsing indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering is alsdan van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken. Wanneer de Raad na een *prima facie* onderzoek van de merites een schending aanneemt van artikel 3 van het EVRM, dan bepaalt de vreemdelingenwet dat ook meteen is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is eveneens wettelijk bepaald dat de Raad hierbij een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82 van de vreemdelingenwet uitspraak binnen de 48/72 u of binnen de vijf dagen indien de geplande repatriëring van de verzoeker meer dan acht dagen later is dan het indienen van het verzoekschrift. Wat betreft het imminent karakter van de vordering is geenszins absoluut vereist dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een maatregel in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of van een ter beschikking stelling van de regering.

2. Wanneer de tenuitvoerlegging niet reeds imminent is lopende de in punt 1. vermelde beroepstermijn, dan kan de verzoeker een gewone vordering tot schorsing indienen en een beroep tot nietigverklaring. Wanneer over deze gewone vordering tot schorsing nog niet door de Raad is beslist op het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel imminent wordt, dan kan de verzoeker de Raad verzoeken om in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot de versnelde behandeling van de eerder ingediende vordering tot schorsing. Ook voor deze mogelijkheid geldt een beroepstermijn van tien resp. vijf dagen nadat de tenuitvoerlegging imminent is geworden. De vordering bij wege van voorlopige maatregelen heeft een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/85, § 3 van de vreemdelingenwet) en het voormelde artikel 39/85 voorziet er uitdrukkelijk in dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. Dezelfde beslissingstermijnen als in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet zijn van toepassing.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt (en de Raad ziet - gelet onder meer op de recente wetwijzigingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zich *in casu* beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, en zij vastgehouden is met het oog op terughrijving/uitwijzing heeft de Raad thans zoals blijkt uit

de bespreking hoger deze grieven ten gronde onderzocht waarbij hij besloten heeft dat op het eerste zicht de schending van deze hogere rechtsnorm niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het betoog van de verzoekende partij kan aldus niet overtuigen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

S. DE MUYLDER